

Leden

Mráz si písničku notuje,
vločky se snášejí z nebe.
A zima do oken maluje,
nás, vás a hlavně sebe.

Sluníčko, jiskra a záře z nebe,
do nebe paprsky maluje.
Já myslím hlavně na tebe,
na krásu, která neuvadne.

Až skončí zima, mráz a chlad,
chci tě mít už jen na doklad.
S razítkem, známkou a s datem,
budeš žít vždycky v srdci mém.

Petra Křenová, 8. D

Vánoce už jsou za námi a jaro nám svým počasím pomalu klepe na dveře, přestože jedna pranostika praví: „ Vánoce a metelice v únorový čas neopustí nás.“ Přesto bych Vás opět ráda provedla novým lednovým číslem časopisu Rumor, který si pro Vás připravili Vaši spolužáci. Dozvíte se, jak někteří z Vás prožívali vánoční svátky, jaké akce si pro Vás škola v lednu připravila a jaké zážitky jste si z nich odnesli. Připravili jsme pro Vás také novou rubriku „Hledáme odpovědi na otázky“ a mnoho dalšího. Přejeme Vám, ať se Vám i v novém roce 2007/2008 náš časopis dobře čte.

Za redakci Jarmila Tomešková

Co o lednu říkají pranostiky?

Co leden sněhem popráší, to únor s vichrem odnáší.

V lednu roste-li tráva, neúroda se očekává.

Je-li leden teplý, nepřibude do sudu.

V lednu sníh a bláto, v únoru tuhé mrazy za to.

V lednu málo vody – mnoho vína, mnoho vody – málo vína.

Leden studený – duben zelený.

Když není konec ledna studený, únor to nahradí.

Když v lednu včely vyletují, to nedobrý rok ohlašují.

Simona Horáková, 8. A

Jak jsem prožila Vánoce.

Moje Vánoce byly pokojné, plné pohody a hlavně odpočinku od všech těch stresů, které se ve mně v době před Vánocemi nashromáždily. Nejvíce na Vánocích miluji pohádky, proto ani v mém denním rozvrhu nemohly chybět. Jako asi každý jsem vánočních svátků využila k tomu, abych navštívila celou svou rodinu a všechny kamarády. Klidu bylo opravdu dostatek, a i proto mi to asi v polovině svátků začalo lézt pěkně na nervy. Všude samé koledy a reklamy na poklidné vánoční svátky. Po pořádném odpočinku přišly na řadu i hodně bouřlivé dny a noci jako 48 hodinový maratón silvestrovských oslav. Škoda jen, že po Silvestru už není dostatek času na další odpočinek.

Jaký byl můj Štědrý den.

Štědrý den jsem prožila asi takhle. Ráno, nějak kolem desáté hodiny, jsem se vzbudila a už na mě čekalo zdobení stromečku. Naši to nechali zase na mně. Po vyčerpávajícím zdobení stromku jsem si konečně našla svoje místočko u televize. Sledovali jsme ji s tatškou a hodně se u ní nasmáli. V pět hodin večer jsme už všichni měli hlad, a tak jsme přemluvili mamku, aby nám už dovolila jít povečeřet. Pustili jsme se do jídla a pak se náhle nenápadně mamka vytratila, aby si zahrála na Ježíška. Po večeři jsme se přemístili do obývacího pokoje a začali s radostí rozbalovat dárky. Asi za půl hodiny už bylo po všem a my jsme se radovali z dárků. Pak jsme si společně sedli a povídali si o tom, co bychom si přáli příští rok.

Žákyně 9. B třídy

Hledáme odpovědi na otázky.

- 1) Kolik hodin denně spíš?
6., 8., 9 roč. – 8 hodin
7. roč. – 10 hodin
- 2) Kdy chodíš spát?
6. roč. - 9. roč. – 22:00 hodin
- 3) Máš doma počítač?
ANO - 204 žáků
NE - 21 žáků
- 4) Náš doma internet?
ANO - 152 žáků
NE - 73 žáků
- 5) Máš doma tiskárnu?
ANO - 137 žáků
NE - 88 žáků
- 6) Kolik hodin denně se věnuješ učení?
6. roč. – 1 hodinu
7. roč. – 2 hodiny
8. roč. – 1 hodinu
9. roč. – 0,5 hodiny
- 7) Kolik svého volného času trávíš denně díváním se na televizi?
6., 8 roč. – 1 hodinu
7., 9 roč. – 2 hodiny
- 8) Čteš nějakou zajímavou knihu?
ANO - 87
NE - 138

Průzkum byl prováděn v 6. – 9. třídách. Na otázky odpovídali anonymně náhodně vybraní žáci. Všem 225 odpovídajícím děkujeme.

Detektivka

Vražda v domácí pracovně

„Velmi vkusně oblečený,“ poznamenal Sherman, když soudní lékař jemně otočil tělo tváří nahoru a začal s předběžnou prohlídkou.

Oběť měla na sobě tmavý, na zakázku šitý oblek s čerstvým růžovým poupětem na klopě. Jediný detail, který celkový dojem kazil, byla rána od stříbrného nože na otvírání dopisů, který trčel ze zad. To a ještě krev.

Seržant Wilson zavedl přítele do zadní části pracovny. Zesnulý právník, Patrick Wales, vážený pán, řídil vlastní firmu.

„Alespoň známe čas úmrtí,“ řekl Wilson a ukázal na telefon, který ležel vedle těla oběti. „V osm padesát pět dnes ráno Wales telefonoval svému účetnímu. V devět hodin a pět minut účetní slyšel Walesův výkřik a bylo to - konec rozhovoru. Účetní pak zavolal pomoc a ti zase volali nám.“

„Jediné bodnutí do zad,“ poznamenal Sherman. „Kdo jiný byl ještě v domě?“

„Tři lidé,“ odpověděl Wilson a podíval se přitom do svých poznámek. „Manželka zesnulého, jeho společník ve firmě a jejich asistentka.“

Holmes a Wilson vyšli z pracovny do vstupní haly. Asi pětáctýřicetiletá žena v bílém županu tam nervózně postávala u velké kytky naaranžované na stolku uprostřed haly.

„Já jsem Lydia Walesová,“ řekla plochým hlasem. „Já i můj manžel jsme byli nahore v našem bytě. Patrick byl oblečený asi v půl deváté a sešel dolů. Já jsem byla stále ještě v koupelně, když jsem slyšela jeho křik.“

Lydia se chystala pokračovat, v tu chvíli však od kuchyně přišel vysoký světlolasý muž. Představil se jako Jake Martin, firemní společník zesnulého. Wilson a Holmes se ho zeptali, kde pobýval v době vraždy. „Do domu jsem přišel asi v půl deváté, právě když Patrick scházel dolů,“ odpověděl jim. „Šli jsme spolu do kuchyně dát si šálek kávy. Chvilku před devátou Patrick odešel, aby si zavolal v soukromí. Vyšel jsem zatím ven trochu si zakouřit a tam jsem také slyšel jeho výkřik.“

Poslední přišla na řadu asistentka právníků. „Přišla jsem přesně v devět,“ řekla Penny DeLorenová, přitažlivá a mladá žena. „Každé pondělí přináším květiny,“ řekla a ukázala na čerstvé růže na stolku v hale. „Dveře kanceláře byly zavřené a slyšela jsem, že pan Wales telefonuje. Šla jsem tedy do knihovny, abych ho nerušila, tam jsem také uslyšela jeho výkřik.“

Seržant Wilson ukázal na nápis „Nekouřit“, který zdobil stolec v hale, a zavedl Sherman na terasu. Ani jeden z nich nekouřil, ale potřebovali si promluvit.

Wilson se ujal slova první. „Ten chlap, kterému Wales telefonoval, jejich účetní, říkal, že zavražděný byl paranoidní, co se peněz týče. Stěžoval si mu za zpronevěru a požadoval úplnou finanční kontrolu. Účetní ho nebral vážně, ale...“

„Ale Wales měl možná pravdu,“ řekl Sherman. „Pokud jste připraven, můžete zatýkat.“

Martina Obdržálková, 8. A

Nikolas Winton – Síla lidskosti

23.1.2008 jsme v rámci dějepisu navštívili v kině Hvězda dokument, který se jmenoval Wintonovy děti. Dokument popisoval období před 2. světovou válkou. A o čem vlastně byl?

Za 2. světové války žil pán jménem Nicholas Winton, který tehdy neváhal obětovat své peníze a čas k záchraně 669 dětí z rukou nacistů. Vedl ho k tomu fakt, že viděl umírat děti v uprchlických táborech a nevěděl, co s nimi nacisté udělají, proto se rozhodl pro jejich záchranu. Založil si v Anglii novou agenturu a začal vyjednávat o možném převozu dětí do Anglie. Přestože získal svolení anglické královny, úřady byly velmi pomalé, začal tedy jednat na svou pěst. Sháněl pro děti náhradní pěstounské rodiny, které by se jich po jejich příjezdu ujaly. Jeho snem bylo zachránit na 4000 dětí, 1. 9. 1939 však vypukla 2. světová válka. Od tohoto okamžiku už nebylo možné děti přivést do zahraničí. Pan Winton záchranu „pouze“ 699 dětí cítil jako svou velkou prohru, proto na vše raději zapomněl. Po několika letech však našla jeho manželka na půdě krabice s doklady přivezených dětí. Nikolas jí tedy vše pověděl. Od toho okamžiku se začaly hledat zachráněné děti, které se s panem Wintonem dodnes setkávají. Nebýt paní Wintonové, dodnes by nikdo o tomto muži nevěděl.

Česká republika by tohoto významného muže ráda nominovala na Nobelovu cenu míru, proto i naši školou prochází petiční listina, kterou může kdokoli z Vás, kdo souhlasí s nominací pana Wintona na Nobelovu cenu míru, podepsat. Formuláře je možné vyzvednout v kabinetě ČJ u pí uč. J. Tomeškové.

Žaneta Pěrková, 9. A
Jarmila Tomešková

A jaké zážitky si z tohoto dokumentu odnesli naši deváťáci?

- velmi tohoto člověka obdivuji.
- byl to velmi emotivní příběh.
- velmi se mě dotklo loučení rodičů s dětmi, které netušily, že už je nikdy nespatří.
- vyvolalo to ve mně pocity úzkosti, běhal mi mráz po zádech, nedokážu si představit, že by se do stejné situace dostala moje rodina.
- pan Winton ve mně vzbuzoval pocit úcty k člověku, který v tak těžkém období dokázal udělat něco pro druhé.
- zaujala mně jeho skromnost a to, že celý život dokázal vše držet pod pokličkou.
- bylo mi líto těch dětí, které nestihly odjet a válku tak nepřežily.
- film ve mně vyvolal touhu pomoci.
- dojal mě okamžik, kdy se děti, které zachránil, s panem Wintonem setkaly, vstaly a dívaly se na něj. Je to velký hrdina.
- překvapilo mě, že se rodiče dokázaly vzdát svých dětí a že tyto děti zachraňoval člověk, který mohl žít v klidu bez jakýchkoli předválečných starostí.
- vadí mi, že většina neonacistů ani neví, kdo to byl Hitler, přestože způsobil na světě tolik zlého.
- panu Wintonovi patří čest, uznání a obdiv.
- díky němu jsem pochopil, že na světě nejsou jen lidé, kteří „hrabou jen pro sebe“, ale i takoví, kteří pomůžou ostatním v nouzi.
- překvapuje mě, kde dokázal vzít pan Winton tolik peněz na záchranu dětí
- když byl pan Winton v Praze, netušila jsem, kdo to je, nyní už to vím a velmi si ho vážím. Je dobře, že se setkal s panem prezidentem Havlem a „svými dětmi“ přímo v Čechách.
- chtěla bych se s ním někdy setkat
- skoro se mně chtělo brečet, ale nakonec jsem to stejně nevydržela a začal jsem. Doufám, že se nikdy nebude opakovat to, co se stalo před 70 lety.
- je to borec
- jsem rád, že potlesk byl tak dlouhý a nikdo to nebral na lehkou váhu.

Své zážitky nám sdělili žáci 9. D a 9. E.

Akce školy

Tchání aneb Jak neprovdat dceru

Vánoce už máme za sebou, vysvědčení také, a tak je správný čas na odpočinek. Proto jsme se také 21. ledna všichni vypravili do Slováckého divadla, abychom zhlédli komedii Tchání aneb Jak neprovdat dceru. Představení s častými vstupy hudby a humoru sklidilo obrovský ohlas. Bylo založeno na jednom velkém nedorozumění, které se postupně rozplétalo, až se nám nakonec povedená „dcerka“ skutečně provdala.

Pokud by někdo z vás chtěl hereckou branží zkusit, dáváme vám rovnou desatero rad, které jako správní herci musíte znát.

Cimrmanovo herecké desatero:

1. Nepij na kuráž. I opilce zahraje lépe střízlivý.
2. Pamatuji, že na jevišti se většinou jmenuješ jinak než v životě. Je dobré znát i jména ostatních figur.
3. Citová hnutí vyjadřuj raději zády k publiku. Jak smích, tak pláč uděláš nejlépe škulbáním ramen.
4. Za předměty házené na jeviště neděkuj.
5. Po návodě neopakuj všechno. Některé věty patří kolegům.
6. Na záchod jdi před představením, ať potom při hře necouráš.
7. Hraješ-li čerta, uvědom si před usednutím, že máš ocas.
8. Při potlesku na otevřené scéně se neukláněj. Patří patrně někomu jinému.
9. Pamatuji, že některé dveře jsou jen namalované.
10. Při hostině na jevišti nejez. Vše je gumové.

Petra Křenová, 8. D

Ples SRPŠ

V pátek 25. ledna ožilo staroměstské společensko-kulturní centrum plesem SRPŠ.

Byl zahájen tradiční polonézou, kterou pod vedením Mgr. Hráčkové nacvičili deváťáci. Celkem 29 párů žáků mnozí z nás nepoznávali...

K tanci a poslechu hrála dechová hudba VHS Nedakonice a DJ Mathess & Dark. V programu vystoupila i taneční skupina Šaryhan. Třešničkou na dortu byla tradičně bohatá tombola.

Fotografie z plesu najdete na internet.stránkách školy v sekci galerie.

Lyžařský výcvikový kurz sedmých ročníků

7. 2. 2008 odjeli žáci 7. A a 7. C na lyžařský výcvikový kurz v Jeseníkách. Místem pobytu byl již třetím rokem po sobě horský hotel PARAMON v Suché Rudné. Celkem se kurzu zúčastnilo 38 žáků a 3 lyžařští instruktoři - p. uč. Hráčková, p. uč. Šichová a p. uč. Motyčka. Žáci byli rozděleni do tří výkonnostních družstev, kde se buď učili základům lyžování, nebo se zdokonalovali v již osvojených dovednostech. Vzhledem k nedostatečné sněhové pokrývce v místě ubytování jsme byli nuceni každý den dojíždět do nedalekého lyžařského centra v Malé Morávce a Karlově pod Pradědem. Zde byla vytvořena dostatečná zásoba technického sněhu, a tak jsme mohli absolvovat výcvik v plném rozsahu. Karlov a Malá Morávka jsou největším lyžařským střediskem v Jeseníkách a naši žáci měli možnost vyzkoušet většinu z otevřených upravených sjezdovek. Kurz lze celkově hodnotit jako úspěšný, protože všichni zvládli základy sjezdového lyžování. Tuto dovednost pak předvedli poslední den, kdy absolvovali závody ve slalomu. A závěrem ... Nelze nezpomenout na vynikající závěr kurzu v podobě skvělého karnevalu s maskami a scénkami, na které budeme ještě dlouho vzpomínat.

Martin Motyčka

Lyžařský kurz v rakouských Alpách

V neděli 20. ledna 2008 ráno se sešla staroměstská lyžařská "reprezentace" k odjezdu do rakouských Alp k pokoření sjezdovek lyžařského střediska SKI AMADÉ.

Po snesitelné cestě jsme v pozdních odpoledních hodinách dorazili do malé podhorské vesničky Aich, která se stala na týden naším domovem. Ubytovali jsme se, navečeřeli a nedočkavě čekali na ráno, až vyrazíme brázdřit zasněžené a upravené alpské sjezdovky. Srdce střediska SKI AMADÉ se skládá ze čtyř vrcholů - Hauser Kaibling, Planai, Hochwurzen a Reiteralmlalm v nadmořské výšce okolo 2000 m. n. m. a patří k tomu nejlepšímu, co lze v rakouských Alpách navštívit. Během našeho pobytu jsme tato krásná střediska také navštívili. Nejčastěji jsme lyžovali na Hauser Kaiblingu, kde se nám to hodně zalíbilo. Počasí nám skutečně přálo. ... až na jediný den, kdy jsme lyžovali na Reiteralmlalmu. Byla mlha, neustále sněžilo a v nižších polohách i přšelo. Také jsme nemohli odolat nejvyhlášenějšímu středisku v okolí - Planai. Na penzionu, kde jsme byli ubytovaní, nám náš kuchař Karel spolu se službou dne vařili snídaně a večeře. Originální recepty na přípravu jídel nám všem chutnali. Každý večer po výtečné večeři nás naši lyžařští instruktoři ve složení Zábranský Jan a Martin Motyčka informovali o dalším dnu. Nevyhnuli jsme se ani večerním přednáškám o carvingu, snowboardingu, nebezpečí hor a lyžařské výzbroji a výstroji. Nechybělo též hodnocení našich výkonů a lyžařských dovedností, které se natáčely během dne na videokameru. Celý tento výběrový lyžařský kurz, který se konal za účasti žáků naší základní školy, ale i studentů staroměstského gymnázia, byl perfektně připravený a zorganizovaný. Doufáme, že za rok budeme moci jet znovu do drsných, ale napohled krásných rakouských Alp. Žáci základní školy a jejich instruktoři

Martin Motyčka

O čem se nám snívá

Láska: znamená, že se ve tvém okolí nachází člověk, který tě velmi miluje, ale nedává to najevo.

Flirt: znamená příjemné chvíle a štěstí.

Škola: je předzvěstí významného ocenění.

Zvíře: symbolizuje klid a harmonii.

Rodiče: symbolem zábavy a společnosti příjemných lidí.

Hřbitov: znamená, že máš zapomenout na minulost a soustředit se na budoucnost

Smrt: obvykle znamená varování.

Tajemství: znamená štěstí.

Talisman: značí , že se vyhneš vážným potížím.

Smích: znamená, že budeš velmi litovat.

Srdce: je znamením milostného dobrodružství.

Stín: znamená zradu blízkého přítele.

Duše: ukazuje na to , že si tě ostatní velmi váží.

Jelen: znamená čisté a hluboké přátelství.

Jana Hrnčířiková, 8. A

Kdo zabil Patrika Walese? Co vraha prozradilo?

Řešení

„Myslím, že nekupujete růže moc často,“ řekl Sherman. Oknem přitom ukazoval na kytici na stolku v hale.

„Jistěže ne,“ řekl Wilson. „Tak jednou za rok k narozeninám pokud si na ně vzpomenu.“

„A jak dlouho vydrží růže čerstvé?“

„Tři nebo čtyři dny.“ Wilson si musel v duchu připomínat, že Shermanovy zdánlivě bezcílité odbočky zpravidla někam míří.

„Takže nerozkvetlé poupě asi nebude víc než týden staré.“

„No tak, Shermane, co mi tím chcete neznáčit?“

„Chci tím říct, že Panny DeLorenová dnes ráno přinesla růže a Wales byl nalezen s růžovým poupětem na klopě.“

„A jak se to mohlo stát? Odešel telefonovat do své pracovny v osm padesát pět a už z ní nikdy nevyšel. Panny tvrdí, že přišla v devět hodin. Kdy měl tedy Wales čas na to, aby si připnul růži na klopou?“

Wilson o tom přemýšlel. „Penny přišla dřív, v době, kdy oběť a její partner byli v kuchyni a vařili si kávu. Potom si Wales vzal poupě a odešel do pracovny telefonovat. Penny musela procházet kolem a slyšet ho, jak mluví o zpronevěře.“

Rozhovor s paní učitelkou Petrou Chudomelovou

Dobrý den paní učitelko, chtěli bychom se Vás zeptat na nějaké otázky, které by nám o Vás prozradily něco víc.

1. Jaké předměty vyučujete a jak dlouho učíte?

Vyučuji český jazyk a literaturu a k tomu ještě hudební výchovu.

Učím ji tak „dlouho“, že děti, s kterými jsem začínala už v 5. třídě, teď končí vysoké školy, mají své vlastní děti...

2. Jste spokojena s chováním žáků na škole?

Stále je co zlepšovat.

3. Máte nějaké koníčky?

Samozřejmě literaturu, pak různé stolní hry..., bylo by toho víc.

4. Jakou máte ráda barvu?

Mám ráda zelenou – barvu naděje. Nebráním se ani černé, bílé.

5. Jaké je vaše oblíbené jídlo a pití?

Celá rodina máme v oblíbě těstovina na jakýkoliv způsob.

A nebyla bych ze Slovácka, kdybych neodpověděla, že k pití mám ráda červené víno.

6. Máte děti? Pokud ano, kolik jim je let a jak se jmenují?

Mám dva kluky: Matěje (6 let) a Jakuba (3 roky).

7. Jaká se Vám líbí značka auta.

Obdivuji veterány, v takové staré pragovce bych se ráda i projela.

8. Který předmět ve škole jste měla nejraději?

Ani ne tak předmět, jako učitelku na 1. st. Dodnes všichni vzpomínáme na hraní divadel, školy v přírodě, putovní tábory, dokonce i domácí výuku a hlavně na její laskavost.

9. Letěla jste někdy letadlem?

Nádherný zážitek jsem měla z letu větroněm. Kdo nevyzkoušel – doporučuji.

10. Chtěla byste vyzkoušet nějaký adrenalinový sport?

Nevím, zda je to zrovna adrenalinový sport, ale ráda bych letěla balónem.

11. Měla jste v dětství nějakou oblíbenou hračku?

Jako úplně malé mrně jsem měla růžového plyšového pejska, který to kupodivu přežil až k mým dětem. Později to byla Rubikova kostka.

S ní jsme tenkrát „vrtěli“ všichni.

Něco pro zasmání

Blázen honí doktora se sekerou. Doktor upadne a řve: „Konči, už ne.“ Blázen na to: „Tak dobře teď honíš ty.“

Přijde pan Novák k veterináři a říká: „Co mám dělat, pane doktore? Náš pes honí lidi na kole!“ Doktor chvíli přemýšlí a pak odvětí: „Seberte mu kolo!“

Jde blondýna v muzeu, kouká, kouká a najednou vrazí do stolku s vázou. Váza se rozfláká. Přílité hlídač a začne nadávat : „Ženská, ta váza je z 18. století! A bleďá blondýna si oddychne : „Uf, já myslela, že byla nová!“

Popelka dostane tři oříšky. Otevře první... a nic. Otevře druhý a také nic. Otevře třetí, vykoukne červík, rozkouká se, pohledne na Popelku a povídá: „Trapas, co?“

„Měl jsem věrného přítele, poštovního holuba, ale zahynul při výkonu svého povolání.“ „Chytil ho dravec ?“ „Ne, zabili ho při razítkování na poště!“

Pan učitel píše na tabuli vzorec HO_2 a ptá se podřimujícího Petra: „Co je to za vzorec? Petr kóktá: „Pane učiteli mám to na jazyku.“ „Tak to honem vyplivni, protože to je kyselina.“

Kristýna Malíková, 9. C

Na lednovém čísle časopisu se podílely:

Šéfredaktor: Jarmila Tomešková

Grafická úprava: Igor Osoha, Petra Křenová, Gabriela Růžičková

Redakce: Petra Křenová, Simona Horáková, Jana Hrnčířiková,

Martina Obdržálková, Žaneta Pěrková, žákyně 9. B třídy,

Radka Vaculíková, Eva Náplavová

Děkujeme za příspěvky p uč. M. Motyčkoví, pí uč. Podhrázké a za odpovědi na otázky pí uč. P. Chudomelové

Leden

Mráz si písničku notuje,
vločky se snášejí z nebe.
A zima do oken maluje,
nás, vás a hlavně sebe.

Sluníčko, jiskra a záře z nebe,
do nebe paprsky maluje.
Já myslím hlavně na tebe,
na krásu, která neuvadne.

Až skončí zima, mráz a chlad,
chci tě mít už jen na doklad.
S razítkem, známkou a s datem,
budeš žít vždycky v srdci mém.

Petra Křenová, 8. D

Vánoce už jsou za námi a jaro nám svým počasím pomalu klepe na dveře, přestože jedna pranostika praví: „ Vánoce a metelice v únorový čas neopustí nás.“ Přesto bych Vás opět ráda provedla novým lednovým číslem časopisu Rumor, který si pro Vás připravili Vaši spolužáci. Dozvíte se, jak někteří z Vás prožívali vánoční svátky, jaké akce si pro Vás škola v lednu připravila a jaké zážitky jste si z nich odnesli. Připravili jsme pro Vás také novou rubriku „Hledáme odpovědi na otázky“ a mnoho dalšího. Přejeme Vám, ať se Vám i v novém roce 2007/2008 náš časopis dobře čte.

Za redakci Jarmila Tomešková

Co o lednu říkají pranostiky?

Co leden sněhem popráší, to únor s vichrem odnáší.

V lednu roste-li tráva, neúroda se očekává.

Je-li leden teplý, nepřibude do sudu.

V lednu sníh a bláto, v únoru tuhé mrazy za to.

V lednu málo vody – mnoho vína, mnoho vody – málo vína.

Leden studený – duben zelený.

Když není konec ledna studený, únor to nahradí.

Když v lednu včely vyletují, to nedobrý rok ohlašují.

Simona Horáková, 8. A

Jak jsem prožila Vánoce.

Moje Vánoce byly pokojné, plné pohody a hlavně odpočinku od všech těch stresů, které se ve mně v době před Vánocemi nashromáždily. Nejvíce na Vánocích miluji pohádky, proto ani v mém denním rozvrhu nemohly chybět. Jako asi každý jsem vánočních svátků využila k tomu, abych navštívila celou svou rodinu a všechny kamarády. Klidu bylo opravdu dostatek, a i proto mi to asi v polovině svátků začalo lézt pěkně na nervy. Všude samé koledy a reklamy na poklidné vánoční svátky. Po pořádném odpočinku přišly na řadu i hodně bouřlivé dny a noci jako 48 hodinový maratón silvestrovských oslav. Škoda jen, že po Silvestru už není dostatek času na další odpočinek.

Jaký byl můj Štědrý den.

Štědrý den jsem prožila asi takhle. Ráno, nějak kolem desáté hodiny, jsem se vzbudila a už na mě čekalo zdobení stromečku. Naši to nechali zase na mně. Po vyčerpávajícím zdobení stromku jsem si konečně našla svoje místo u televize. Sledovali jsme ji s tatškou a hodně se u ní nasmáli. V pět hodin večer jsme už všichni měli hlad, a tak jsme přemluvili mamku, aby nám už dovolila jít povečeřet. Pustili jsme se do jídla a pak se náhle nenápadně mamka vytratila, aby si zahrála na Ježíška. Po večeři jsme se přemístili do obývacího pokoje a začali s radostí rozbalovat dárky. Asi za půl hodiny už bylo po všem a my jsme se radovali z dárků. Pak jsme si společně sedli a povídali si o tom, co bychom si přáli příští rok.

Žákyně 9. B třídy

Hledáme odpovědi na otázky.

- 1) Kolik hodin denně spíš?
6., 8., 9 roč. – 8 hodin
7. roč. – 10 hodin
- 2) Kdy chodíš spát?
6. roč. - 9. roč. – 22:00 hodin
- 3) Máš doma počítač?
ANO - 204 žáků
NE - 21 žáků
- 4) Náš doma internet?
ANO - 152 žáků
NE - 73 žáků
- 5) Máš doma tiskárnu?
ANO - 137 žáků
NE - 88 žáků
- 6) Kolik hodin denně se věnuješ učení?
6. roč. – 1 hodinu
7. roč. – 2 hodiny
8. roč. – 1 hodinu
9. roč. – 0,5 hodiny
- 7) Kolik svého volného času trávíš denně díváním se na televizi?
6., 8 roč. – 1 hodinu
7., 9 roč. – 2 hodiny
- 8) Čteš nějakou zajímavou knihu?
ANO - 87
NE - 138

Průzkum byl prováděn v 6. – 9. třídách. Na otázky odpovídali anonymně náhodně vybraní žáci. Všem 225 odpovídajícím děkujeme.

Detektivka

Vražda v domácí pracovně

„Velmi vkusně oblečený,“ poznamenal Sherman, když soudní lékař jemně otočil tělo tváří nahoru a začal s předběžnou prohlídkou.

Oběť měla na sobě tmavý, na zakázku šitý oblek s čerstvým růžovým poupětem na klopě. Jediný detail, který celkový dojem kazil, byla rána od stříbrného nože na otvírání dopisů, který trčel ze zad. To a ještě krev.

Seržant Wilson zavedl přítele do zadní části pracovny. Zesnulý právník, Patrick Wales, vážený pán, řídil vlastní firmu.

„Alespoň známe čas úmrtí,“ řekl Wilson a ukázal na telefon, který ležel vedle těla oběti. „V osm padesát pět dnes ráno Wales telefonoval svému účetnímu. V devět hodin a pět minut účetní slyšel Walesův výkřik a bylo to - konec rozhovoru. Účetní pak zavolał pomoc a ti zase volali nám.“

„Jediné bodnutí do zad,“ poznamenal Sherman. „Kdo jiný byl ještě v domě?“

„Tři lidé,“ odpověděl Wilson a podíval se přitom do svých poznámek. „Manželka zesnulého, jeho společník ve firmě a jejich asistentka.“

Holmes a Wilson vyšli z pracovny do vstupní haly. Asi pětáctýřicetiletá žena v bílém županu tam nervózně postávala u velké kytky naaranžované na stolku uprostřed haly.

„Já jsem Lydia Walesová,“ řekla plochým hlasem. „Já i můj manžel jsme byli nahore v našem bytě. Patrick byl oblečený asi v půl deváté a sešel dolů. Já jsem byla stále ještě v koupelně, když jsem slyšela jeho křik.“

Lydia se chystala pokračovat, v tu chvíli však od kuchyně přišel vysoký světlolasy muž. Představil se jako Jake Martin, firemní společník zesnulého. Wilson a Holmes se ho zeptali, kde pobýval v době vraždy. „Do domu jsem přišel asi v půl deváté, právě když Patrick scházel dolů,“ odpověděl jim. „Šli jsme spolu do kuchyně dát si šálek kávy. Chvilku před devátou Patrick odešel, aby si zavolał v soukromí. Vyšel jsem zatím ven trochu si zakouřit a tam jsem také slyšel jeho výkřik.“

Poslední přišla na řadu asistentka právníků. „Přišla jsem přesně v devět,“ řekla Penny DeLorenová, přitažlivá a mladá žena. „Každé pondělí přináším květiny,“ řekla a ukázala na čerstvé růže na stolku v hale. „Dveře kanceláře byly zavřené a slyšela jsem, že pan Wales telefonuje. Šla jsem tedy do knihovny, abych ho nerušila, tam jsem také uslyšela jeho výkřik.“

Seržant Wilson ukázal na nápis „Nekouřit“, který zdobil stolec v hale, a zavedl Sherman na terasu. Ani jeden z nich nekouřil, ale potřebovali si promluvit.

Wilson se ujal slova první. „Ten chlap, kterému Wales telefonoval, jejich účetní, říkal, že zavražděný byl paranoidní, co se peněz týče. Stěžoval si mu za zpronevěru a požadoval úplnou finanční kontrolu. Účetní ho nebral vážně, ale...“

„Ale Wales měl možná pravdu,“ řekl Sherman. „Pokud jste připraven, můžete zatýkat.“

Martina Obdržálková, 8. A

Nikolas Winton – Síla lidskosti

23.1.2008 jsme v rámci dějepisu navštívili v kině Hvězda dokument, který se jmenoval Wintonovy děti. Dokument popisoval období před 2. světovou válkou. A o čem vlastně byl?

Za 2. světové války žil pán jménem Nicholas Winton, který tehdy neváhal obětovat své peníze a čas k záchraně 669 dětí z rukou nacistů. Vedl ho k tomu fakt, že viděl umírat děti v uprchlických táborech a nevěděl, co s nimi nacisté udělají, proto se rozhodl pro jejich záchranu. Založil si v Anglii novou agenturu a začal vyjednávat o možném převozu dětí do Anglie. Přestože získal svolení anglické královny, úřady byly velmi pomalé, začal tedy jednat na svou pěst. Sháněl pro děti náhradní pěstounské rodiny, které by se jich po jejich příjezdu ujaly. Jeho snem bylo zachránit na 4000 dětí, 1. 9. 1939 však vypukla 2. světová válka. Od tohoto okamžiku už nebylo možné děti přivést do zahraničí. Pan Winton záchranu „pouze“ 699 dětí cítil jako svou velkou prohru, proto na vše raději zapomněl. Po několika letech však našla jeho manželka na půdě krabice s doklady přivezených dětí. Nikolas jí tedy vše pověděl. Od toho okamžiku se začaly hledat zachráněné děti, které se s panem Wintonem dodnes setkávají. Nebýt paní Wintonové, dodnes by nikdo o tomto muži nevěděl.

Česká republika by tohoto významného muže ráda nominovala na Nobelovu cenu míru, proto i naši školou prochází petiční listina, kterou může kdokoli z Vás, kdo souhlasí s nominací pana Wintona na Nobelovu cenu míru, podepsat. Formuláře je možné vyzvednout v kabinetě ČJ u pí uč. J. Tomeškové.

Žaneta Pěrková, 9. A
Jarmila Tomešková

A jaké zážitky si z tohoto dokumentu odnesli naši deváťáci?

- velmi tohoto člověka obdivuji.
- byl to velmi emotivní příběh.
- velmi se mě dotklo loučení rodičů s dětmi, které netušily, že už je nikdy nespatří.
- vyvolalo to ve mně pocity úzkosti, běhal mi mráz po zádech, nedokážu si představit, že by se do stejné situace dostala moje rodina.
- pan Winton ve mně vzbuzoval pocit úcty k člověku, který v tak těžkém období dokázal udělat něco pro druhé.
- zaujala mně jeho skromnost a to, že celý život dokázal vše držet pod pokličkou.
- bylo mi líto těch dětí, které nestihly odjet a válku tak nepřežily.
- film ve mně vyvolal touhu pomoci.
- dojal mě okamžik, kdy se děti, které zachránil, s panem Wintonem setkaly, vstaly a dívaly se na něj. Je to velký hrdina.
- překvapilo mě, že se rodiče dokázaly vzdát svých dětí a že tyto děti zachraňoval člověk, který mohl žít v klidu bez jakýchkoli předválečných starostí.
- vadí mi, že většina neonacistů ani neví, kdo to byl Hitler, přestože způsobil na světě tolik zlého.
- panu Wintonovi patří čest, uznání a obdiv.
- díky němu jsem pochopil, že na světě nejsou jen lidé, kteří „hrabou jen pro sebe“, ale i takoví, kteří pomůžou ostatním v nouzi.
- překvapuje mě, kde dokázal vzít pan Winton tolik peněz na záchranu dětí
- když byl pan Winton v Praze, netušila jsem, kdo to je, nyní už to vím a velmi si ho vážím. Je dobře, že se setkal s panem prezidentem Havlem a „svými dětmi“ přímo v Čechách.
- chtěla bych se s ním někdy setkat
- skoro se mně chtělo brečet, ale nakonec jsem to stejně nevydržela a začal jsem. Doufám, že se nikdy nebude opakovat to, co se stalo před 70 lety.
- je to borec
- jsem rád, že potlesk byl tak dlouhý a nikdo to nebral na lehkou váhu.

Své zážitky nám sdělili žáci 9. D a 9. E.

Akce školy

Tchání aneb Jak neprovdat dceru

Vánoce už máme za sebou, vysvědčení také, a tak je správný čas na odpočinek. Proto jsme se také 21. ledna všichni vypravili do Slováckého divadla, abychom zhlédli komedii Tchání aneb Jak neprovdat dceru. Představení s častými vstupy hudby a humoru sklídilo obrovský ohlas. Bylo založeno na jednom velkém nedorozumění, které se postupně rozplétalo, až se nám nakonec povedená „dcerka“ skutečně provdala.

Pokud by někdo z vás chtěl hereckou branží zkusit, dáváme vám rovnou desatero rad, které jako správní herci musíte znát.

Cimrmanovo herecké desatero:

1. Nepij na kuráž. I opilce zahraje lépe střízlivý.
2. Pamatuji, že na jevišti se většinou jmenuješ jinak než v životě. Je dobré znát i jména ostatních figur.
3. Citová hnutí vyjadřuj raději zády k publiku. Jak smích, tak pláč uděláš nejlépe škubáním ramen.
4. Za předměty házené na jeviště neděkuj.
5. Po návodě neopakuj všechno. Některé věty patří kolegům.
6. Na záchod jdi před představením, ať potom při hře necouráš.
7. Hraješ-li čerta, uvědom si před usednutím, že máš ocas.
8. Při potlesku na otevřené scéně se neukláněj. Patří patrně někomu jinému.
9. Pamatuji, že některé dveře jsou jen namalované.
10. Při hostině na jevišti nejez. Vše je gumové.

Petra Křenová, 8. D

Ples SRPŠ

V pátek 25. ledna ožilo staroměstské společensko-kulturní centrum plesem SRPŠ.

Byl zahájen tradiční polonézou, kterou pod vedením Mgr. Hráčkové nacvičili deváťáci. Celkem 29 párů žáků mnozí z nás nepoznávali...

K tanci a poslechu hrála dechová hudba VHS Nedakonice a DJ Mathess & Dark. V programu vystoupila i taneční skupina Šaryhan. Třešničkou na dortu byla tradičně bohatá tombola.

Fotografie z plesu najdete na internet.stránkách školy v sekci galerie.

Lyžařský výcvikový kurz sedmých ročníků

7. 2. 2008 odjeli žáci 7. A a 7. C na lyžařský výcvikový kurz v Jeseníkách. Místem pobytu byl již třetím rokem po sobě horský hotel PARAMON v Suché Rudné. Celkem se kurzu zúčastnilo 38 žáků a 3 lyžařští instruktoři - p. uč. Hráčková, p. uč. Šichová a p. uč. Motyčka. Žáci byli rozděleni do tří výkonnostních družstev, kde se buď učili základům lyžování, nebo se zdokonalovali v již osvojených dovednostech. Vzhledem k nedostatečné sněhové pokrývce v místě ubytování jsme byli nuceni každý den dojíždět do nedalekého lyžařského centra v Malé Morávce a Karlově pod Pradědem. Zde byla vytvořena dostatečná zásoba technického sněhu, a tak jsme mohli absolvovat výcvik v plném rozsahu. Karlov a Malá Morávka jsou největším lyžařským střediskem v Jeseníkách a naši žáci měli možnost vyzkoušet většinu z otevřených upravených sjezdovek. Kurz lze celkově hodnotit jako úspěšný, protože všichni zvládli základy sjezdového lyžování. Tuto dovednost pak předvedli poslední den, kdy absolvovali závody ve slalomu. A závěrem ... Nelze nezpomenout na vynikající závěr kurzu v podobě skvělého karnevalu s maskami a scénkami, na které budeme ještě dlouho vzpomínat.

Martin Motyčka

Lyžařský kurz v rakouských Alpách

V neděli 20. ledna 2008 ráno se sešla staroměstská lyžařská "reprezentace" k odjezdu do rakouských Alp k pokoření sjezdovek lyžařského střediska SKI AMADÉ.

Po snesitelné cestě jsme v pozdních odpoledních hodinách dorazili do malé podhorské vesničky Aich, která se stala na týden naším domovem. Ubytovali jsme se, navečeřeli a nedočkavě čekali na ráno, až vyrazíme brázdřit zasněžené a upravené alpské sjezdovky. Srdce střediska SKI AMADÉ se skládá ze čtyř vrcholů - Hauser Kaibling, Planai, Hochwurzen a Reiteralmlalm v nadmořské výšce okolo 2000 m. n. m. a patří k tomu nejlepšímu, co lze v rakouských Alpách navštívit. Během našeho pobytu jsme tato krásná střediska také navštívili. Nejčastěji jsme lyžovali na Hauser Kaiblingu, kde se nám to hodně zalíbilo. Počasí nám skutečně přálo. ... až na jediný den, kdy jsme lyžovali na Reiteralmlalmu. Byla mlha, neustále sněžilo a v nižších polohách i přšelo. Také jsme nemohli odolat nejvyhlášenějšímu středisku v okolí - Planai. Na penzionu, kde jsme byli ubytovaní, nám náš kuchař Karel spolu se službou dne vařili snídaně a večeře. Originální recepty na přípravu jídel nám všem chutnali. Každý večer po výtečné večeři nás naši lyžařští instruktoři ve složení Zábranský Jan a Martin Motyčka informovali o dalším dnu. Nevyhnuli jsme se ani večerním přednáškám o carvingu, snowboardingu, nebezpečí hor a lyžařské výzbroji a výstroji. Nechybělo též hodnocení našich výkonů a lyžařských dovedností, které se natáčely během dne na videokameru. Celý tento výběrový lyžařský kurz, který se konal za účasti žáků naší základní školy, ale i studentů staroměstského gymnázia, byl perfektně připravený a zorganizovaný. Doufáme, že za rok budeme moci jet znovu do drsných, ale napohled krásných rakouských Alp.

Žáci základní školy a jejich instruktoři

Martin Motyčka

O čem se nám snívá

Láska: znamená, že se ve tvém okolí nachází člověk, který tě velmi miluje, ale nedává to najevo.

Flirt: znamená příjemné chvíle a štěstí.

Škola: je předzvěstí významného ocenění.

Zvíře: symbolizuje klid a harmonii.

Rodiče: symbolem zábavy a společnosti příjemných lidí.

Hřbitov: znamená, že máš zapomenout na minulost a soustředit se na budoucnost

Smrt: obvykle znamená varování.

Tajemství: znamená štěstí.

Talisman: značí , že se vyhneš vážným potížím.

Smích: znamená, že budeš velmi litovat.

Srdce: je znamením milostného dobrodružství.

Stín: znamená zradu blízkého přítele.

Duše: ukazuje na to , že si tě ostatní velmi váží.

Jelen: znamená čisté a hluboké přátelství.

Jana Hrnčířiková, 8. A

Kdo zabil Patrika Walese? Co vraha prozradilo?

Řešení

„Myslím, že nekupujete růže moc často,“ řekl Sherman. Oknem přitom ukazoval na kytici na stolku v hale.

„Jistěže ne,“ řekl Wilson. „Tak jednou za rok k narozeninám pokud si na ně vzpomenu.“

„A jak dlouho vydrží růže čerstvé?“

„Tři nebo čtyři dny.“ Wilson si musel v duchu připomínat, že Shermanovy zdánlivě bezcílité odbočky zpravidla někam míří.

„Takže nerozkvetlé poupě asi nebude víc než týden staré.“

„No tak, Shermane, co mi tím chcete neznáčit?“

„Chci tím říct, že Panny DeLorenová dnes ráno přinesla růže a Wales byl nalezen s růžovým poupětem na klopě.“

„A jak se to mohlo stát? Odešel telefonovat do své pracovny v osm padesát pět a už z ní nikdy nevyšel. Panny tvrdí, že přišla v devět hodin. Kdy měl tedy Wales čas na to, aby si připnul růži na klopou?“

Wilson o tom přemýšlel. „Penny přišla dřív, v době, kdy oběť a její partner byli v kuchyni a vařili si kávu. Potom si Wales vzal poupě a odešel do pracovny telefonovat. Penny musela procházet kolem a slyšet ho, jak mluví o zpronevěře.“

Rozhovor s paní učitelkou Petrou Chudomelovou

Dobrý den paní učitelko, chtěli bychom se Vás zeptat na nějaké otázky, které by nám o Vás prozradily něco víc.

1. Jaké předměty vyučujete a jak dlouho učíte?

Vyučuji český jazyk a literaturu a k tomu ještě hudební výchovu.

Učím ji tak „dlouho“, že děti, s kterými jsem začínala už v 5. třídě, teď končí vysoké školy, mají své vlastní děti...

2. Jste spokojena s chováním žáků na škole?

Stále je co zlepšovat.

3. Máte nějaké koníčky?

Samozřejmě literaturu, pak různé stolní hry..., bylo by toho víc.

4. Jakou máte ráda barvu?

Mám ráda zelenou – barvu naděje. Nebráním se ani černé, bílé.

5. Jaké je vaše oblíbené jídlo a pití?

Celá rodina máme v oblíbě těstovina na jakýkoliv způsob.

A nebyla bych ze Slovácka, kdybych neodpověděla, že k pití mám ráda červené víno.

6. Máte děti? Pokud ano, kolik jim je let a jak se jmenují?

Mám dva kluky: Matěje (6 let) a Jakuba (3 roky).

7. Jaká se Vám líbí značka auta.

Obdivuji veterány, v takové staré pragovce bych se ráda i projela.

8. Který předmět ve škole jste měla nejraději?

Ani ne tak předmět, jako učitelku na 1. st. Dodnes všichni vzpomínáme na hraní divadel, školy v přírodě, putovní tábory, dokonce i domácí výuku a hlavně na její laskavost.

9. Letěla jste někdy letadlem?

Nádherný zážitek jsem měla z letu větroněm. Kdo nevyzkoušel – doporučuji.

10. Chtěla byste vyzkoušet nějaký adrenalinový sport?

Nevím, zda je to zrovna adrenalinový sport, ale ráda bych letěla balónem.

11. Měla jste v dětství nějakou oblíbenou hračku?

Jako úplně malé mrně jsem měla růžového plyšového pejska, který to kupodivu přežil až k mým dětem. Později to byla Rubikova kostka.

S ní jsme tenkrát „vrtěli“ všichni.

Něco pro zasmání

Blázen honí doktora se sekerou. Doktor upadne a řve: „Konči, už ne.“ Blázen na to: „Tak dobře teď honíš ty.“

Přijde pan Novák k veterináři a říká: „Co mám dělat, pane doktore? Náš pes honí lidi na kole!“ Doktor chvíli přemýšlí a pak odvětí: „Seberte mu kolo!“

Jde blondýna v muzeu, kouká, kouká a najednou vrazí do stolku s vázou. Váza se rozfláká. Přílitne hlídač a začne nadávat : „Ženská, ta váza je z 18. století! A bledá blondýna si oddechne : „Uf, já myslela, že byla nová!“

Popelka dostane tři oříšky. Otevře první... a nic. Otevře druhý a také nic. Otevře třetí, vykoukne červík, rozkouká se, pohledne na Popelku a povídá: „Trapas, co?“

„Měl jsem věrného přítele, poštovního holuba, ale zahynul při výkonu svého povolání.“ „Chytil ho dravec ?“ „Ne, zabili ho při razítkování na poště!“

Pan učitel píše na tabuli vzorec HO_2 a ptá se podřimujícího Petra: „Co je to za vzorec? Petr koktá: „Pane učiteli mám to na jazyku.“ „Tak to honem vyplivni, protože to je kyselina.“

Kristýna Malíková, 9. C

Na lednovém čísle časopisu se podílely:

Šéfredaktor: Jarmila Tomešková

Grafická úprava: Igor Osoha, Petra Křenová, Gabriela Růžičková

Redakce: Petra Křenová, Simona Horáková, Jana Hrnčířiková,

Martina Obdržálková, Žaneta Pěrková, žákyně 9. B třídy,

Radka Vaculíková, Eva Náplavová

Děkujeme za příspěvky p uč. M. Motyčkoví, pí uč. Podhrázké a za odpovědi na otázky pí uč. P. Chudomelové